

desfășurat la 13 februarie 1973), a fost prezent recent în paginile revistei „Manuscriptum” (nr. 3 [48], anul XIII) cu un foarte important document inedit: Proiectul de înființare a unei Academii a Umorului românesc).

Ultima „Rotondă 13” a Muzeului literaturii române (luni, 15 noiembrie a.c.) a evocat personalitatea lui Mihail Sorbul, sărbătorind totodată și împlinirea a 60 de ani de la înființarea vechii „Societăți a Autorilor Dramatici”. Au participat acad. Șerban Cioculescu, Ioan Massoff, Dumitru Micu, Mircea Șeptilici, Ion Zamfirescu, Dinu Ian-

culescu. Vorbitorii au caracterizat omul și au comentat opera (mai ales profesorii Ion Zamfirescu și Dumitru Micu au subliniat importanța, locul și rolul teatrului lui Mihail Sorbul în contextul dramaturgiei românești).

Ioan Massoff a vorbit despre omul de teatru și implicațiile sociale ale operei sale, enumerând câteva variante necunoscute ale dramei istorice Letopisești. S-a reamintit prima reprezentație a piesei Patima roșie (adusă la Comitetul de lectură al Teatrului Național de Mihail Dragomirescu), cu marea actriță Elvira Popescu în rolul To-

fanei, spectacol jucat apoi și la Paris. Actorul Dinu Ianculescu a evocat sărbătorirea a 80 de ani de viață ai scriitorului la Uniunea Scriitorilor, după care a dat lectură confesiunii Debutul meu, text aflat în arhiva Muzeului literaturii române. În revista „Manuscriptum” s-au publicat diferite texte-mărturie de Mihail Sorbul, până atunci inedite: o confesiune la radio din 21 iulie 1965 (M, VIII, 4 [29], 1977), dramatizarea sa după romanul sadovenian Neamul Șoimăreștilor (M, IX, 2 [31], 1978 și M, IX, 3 [32], 1978).

A. GOCI

In memoriam

NELU IONESCU

S-a născut sub semnul modestiei și al decenței! Iată viața a purtat printre noi un zimbet sfielnic și prevenitor. Deschidea ușa cu mina, ezitant, în timp ce alții, care nu așternuseră pe hirtie nici jumătate din cîte replici așternuse el, o deschideau cu piciorul, autoritar. Avea încorporată o cantitate prea mare de bun-simț și înțelepciune, ca să se supere. Nu făcea, nimănui, nici cel mai mic rău, pentru că rău era destul în jurul lui.

Ne-am cunoscut prin telefon. I-am ascultat la radio piesa Neîncredere în foisor, mi-a plăcut, și nu-l cunoșteam pe autor. Bucuros, un prieten comun ne-a pus în legătură, pe fir, bănuind că o să-l bucure felicitarea mea. La puțin timp, ne-am găsit față-n față, și ne-a apropiat imediat timiditatea cu care simțeam că luptam amîndoi.

M-am bucurat de flecare nouă piesă a lui, m-am cutremurat în fața ultimei, în care și-a luat adio de la noi! Demn! Discret! Modest! Înțelept în fața înevitabilului! Atitudinea asta a fost, poate, cu adevărat ultima lui piesă, cu un mesaj limpede ca al tuturor celorlalte: mai întil, decență și demnitate!

Sîntem foarte puțini! Flecare plecare lasă un mare gol în dramaturgia noastră. Condeiul lui încă tînăr ar mai fi avut multe să ne spună. A plecat să povestească alurea subiectele care, fără doar și poate, îl obsedau, așteptîndu-și rîndul să fie așternute pe pagina albă. Noi nu le vom mai asculta niciodată.

Ce trist, înflorător de trist, sună astăzi, pentru noi toți, acest NICIODATĂ!

Tudor POPESCU